

מותר באזנה הי"ל לפרש שאזנה חלוק מסנדלה ומלגדתה שבהו ודאי אין חלוק איזה מוך דאינו נוגע זה לטבילה דנדה היא ובאזנה יש חלוק. וגם מסתבר שאם היה בעולם מוך האסור לצאת בו לרה"ר היו אסורין לצאת בכל מוך מטעם לא פלוג. אלא ודאי שבבל אופן אינו חוצץ אף שאין המים נבנסים בו לאזן ולכן מותרת לצאת בו לרה"ר. אך שצריך טעם דהא בעינן ראוי לביאת מים אף שהוא בית הסתדים וא"כ מ"ט אינו חוצץ. ואמינא בזה דבר חדש.

דהנה בפ"י קרצה שפתותיה באילו לא טבלה דתנן בסוף פ"ה דמקואות פ"י הד"ש ב' פירושים פירוש ראשון דאינה יכולה לסתום פיה משום דבעי שיהיה ראוי לביאת מים וכן הוא שיטת התוס' בנדה דף ס"ז דצריכה לפתוח פיה שיהא ראוי לביאת מים. ופירוש שני שהוא לשון דוחק שדחקה שפתותיה ביותר שהחציצה היא משום שמתבסה בשר השפתים שהם בגלוי אבל לסתום פיה דבוק בינוני רשאה אף שמחמת זה אינו ראוי לביאת מים. ופ"י זה החליט הר"ש לדינא, אף שכאן כתב בלשון וקצת היה נראה דבסוף מקואות כתב הר"ש רק פ"י זה דכתב וקורצת שפתותיה דתנן לעיל בפ"ח לאו דכיה"ס בעי ראוי לביאת מים אלא כדפרישית שם שדוחקת שפתותיה ביותר ומתכסה הבשר החיצון. ועיין בב"י ס"י קצ"ח שכתב שהד"ש הסכים בסוף מקואות שדבריו האחרונים עיקר. וכן פ"י הרא"ש שם בפ"ח דק פירוש זה ופסק בן לדינא בהלכות נדה בקיצור וכן פסקו בטור וש"ע ס"י קצ"ח סעי' ל"ד דאינה צריכה לפתוח פיה וכן נהגו ככל מקום בלי שום חשש ופקפוק אף שאין ראוי לביאת מים בלל כיון שסגרה פיה.

וא"כ תמוה מאד לכאורה לפ"י זה הא דאוי לביאת מים בעינן גם בבית הסתרים ומ"ט מכשרי בסתימת פיה הא אינו ראוי לביאת מים ובמה דחה הר"ש פ"י ראשון מהלכה. ויותר תמוה לשון הר"ש סוף מקואות דכתב לאו דכיה"ס בעי ראוי לביאת מים וכו' עיי"ש הא ודאי בעי ביה"ס שיהיה ראוי לביאת מים כמפורש בגמ' הר"ש עצמו לעיל מזה באותו דבור כתב דהא מקום הראוי לביאת מים בעינן. ואין לומר משום דהוי מעוט שאין מקפיד חזא דא"כ היה מצורף זה לכה"פ לרובו שאינו מקפיד. וגם ודאי נחשב דבר כזה מקפיד דהא בכל עת צריכה לפתוח פיה לאכילתה ולדבורה. וכמו שחוצצין כל החציצות בבה"ג כמו בקומה זקופה וכדומה דנחשב מקפיד וא"כ מ"ט מכשרי בסתימת פיה. ופלא גדול ראיתי בערוך השלתן ס"י

ליזהר ויש לחצוץ לטבילה וממילא היה גם לרבי לאסור מטעם רלמא מתדמיא טבילה של מצוה. אלא ודאי צריך לומר דאף שמקפדת אינו חוצץ מאחר דביה"ס שנעשה מחדש הוא ולא בעי שיהיה דאוי לביאת מים בדסברי הר"ש ותוס' יו"ט והיא ראייה גדולה לע"ד. וא"כ יש להתיר לפ"ז גם בבלאמבע שלא הניח הרופא בטוב וגם בסתימת מוך לבד אם הוא בתוך הנקב ואינו מכסה מעט השן דלא בחב"א. אך עכ"ו למעשה עדין צ"ע וקשה לסמוך אבל בבלאמבע טובה אף זמנית מותרת בברור. וה' יעזרנו שלא נבשל ח"ו בדבר הלכה.

אחיך אוהבך בלו"ג.

משה פיינשטיין

סימן צח

בענין מוך באזן לטבילה

י"ט אייר תרצ"ד ליובאן.

מע"כ ידידי הגאון מוה"ר שמעון טרעבניק שליט"א.

ענף א

בדבר האשה שצו לה הרופאים שלא יבנסו מים באזנה אם מותרת בשעת טבילה לתת מוך "וואטע" מטובל בוועזעלין שזה מקשה המוך שלא יעברו המים בשום אופן שמשמע מדברין שאינה יכולה לטבול דחוצץ דק שנסתפקת אם יש להתיר איסור דרבנן בדי שלא תשב עגונה כל ימיה וגם מחמת שברור שלא תשמע ולא תטבול בלל. אבל לע"ד יש כאן טעם גדול שאינו חוצץ מדינא ולכן יש להתיר. ומתחלה אביא ראייה גדולה שאינו חוצץ ואח"כ אמינא טעם בזה.

דהנה בשבת דף ס"ד תנן יוצאה אשה במוך שבאזנה והא בלל גדול הוא דדבר התוצץ כטבילה אסורה לצאת בו לרה"ר כדאיתא שם בדף נ"ז א"כ חזינן מפורש דמוך שבאזנה אינו חוצץ. וזה ודאי אין לומר דאיירי דוקא במוך שהמים נבנסים בו לאזן דהא איירי במהודק שיותר קרוב שלא יבנסו בו מים וגם אם יש חלוק בהמוך איזה מוך

בבית הסתרים שאין צריך שם ביאת מים ממש רק שהמקום יהיה ראוי לביאת מים והרי הוא ראוי בעצם.

ומדויק עתה מה שדין דביה"ס ובית הקמטים אין צריך שיבואו בהן מים תנן לה במתני' תיכף אחר האוחז באדם וכלים והטבילן טמאים עיי"ש בספ"ח דמקואות משום שע"ז קאי ראשמועינן שאם אוחז בביה"ס ובית הקמטים טהור אף בלא הריח ידיו משום שא"צ שיבואו בהן המים לכן כשרה חציצה כזו והוא דיוק גדול ממתני'.

ולכן ניתא שפיר הא דרשאה לסתום פיה דסתמת פיה הוא רק חציצה דמין הב' דאוחז באדם שבגוף הפה אין שום חסרון והוא נקי מכל חציצה שאם תפתח פיה יכנסו שם המים רק שאין מניח המים בדבר אחר מליכנס לשם שזה כשר ראוי צריך שם ביאת מים. וזהו שיטת הר"ש ורא"ש וראב"ד שאיפסק בש"ע ונהוג כותיהו. וניתא עתה גם לשון הר"ש סוף מקואות דלעיל מזה לענין חציצה דמין א' כתב שבעינן שהמקום יהיה ראוי לביאת מים. ולכן בדיוק הוסיף תיבת מקום דלכאורה הי"ל רק לכתוב דהא ראוי לביאת מים בעינן וכמו שכתב לשון זה לפי' ראשון בקרצה שפתותיה בסוף פ"ח שכתב נהי דביאת מים לא בעינן ראוי לביאת מים בעינן עיי"ש. אבל הוא בדיוק גדול שמסביר בזה החלוק שחציצה דמין א' שהוא חסרון בעצם המקום חוצץ משום דבעינן שיהיה גם ביה"ס מקום הראוי לביאת מים בעצם ואח"כ בקודצת שפתותיה שהוא מין הב' שהמקום הרי ראוי מצד עצמו לביאת מים ואין בו שום חסרון כתב דלא בעי שיהיה ראוי לביאת מים גם מצד אחר ולכן יכולה לסתום פיה אף שבזה אין ראוי לביאת מים והוא נכון ומדויק מאד.

והנה מוך שבאזנה נמי הוא ממין חציצה הב' דדמי לאוחז באדם וקרצה שפתותיה דהא אין המוך דבוק באזנה דק שמונח שם בלי דבוק ואף במהודק אינו דבוק רק מחמת שמונח בתוך האזן מעמידין אותו כותלי האזן שלא יפול אבל בעצם אינו דבוק וא"כ אין כאן חסרון בעצם מקום האזן שבעצם הוא ראוי לביאת מים כיון שהוא נקי ואין דבוק בו כלום רק שהמוך שהוא דבר אחד מכסהו ואינו מניח המים ליכנס לשם חוה כשר בביה"ס שאין צריך ביאת מים כמו שרשאה לסתום פיה ולעצום עיניה. ורק דבר הנדבק חוצץ כטיט וכדומה ולכן צריכה להדיח בית קמטיה במים משום שהזיעה שם תמיד ואבק מתקבץ שם כדאיחא ברמב"ם פ"ב

קצ"ה סעי' ג"ח ופ"ו שמפרש דבסתמת פיה דבוק בינוני שמכשרי הש"ע והר"ש בפ"ו שני והרא"ש הוא מטעם דסבירי דברפיון הוי גם הפה ראוי לביאת מים ובדחקתן ביותר פסול גם מטעם דאין הפה ראוי לביאת מים עיי"ש. לבד שאין סברא שיפולגו ב' פירושי הר"ש והתוס' ותרא"ש במציאות. הנה מפורש בהר"ש סוף מקואות שכשר אף שבסתמת פיה אין ראוי לביאת מים וכל הפסול בדוחקת שפתותיה הוא רק מחמת שמתכסה בשר החיצון. וכן מפורש גם בס' בעלי הנפש להראב"ד הובא בסדרי טהרה ס"ק כ"ג ד"ה ומדי עברי בסופו שכתב דהאי קרצה שפתותיה דמהדקי להו קאמר ומשום חתוך השפתים הנראה שהוא מסתתר בקריצתה עיי"ש חזינן מפורש שלשיטה זו דר"ש ורא"ש וראב"ד שאיפסק כן בש"ע יכולה לסתום פיה דבוק בינוני שאינה מכסה בשר החיצון אף שע"י הסתימה אינו ראוי לביאת מים כלל לתוך הפה דלא כערך השלחן ולכן במחילה מכבוד הגאון בעל עה"ש הוא טעות גדול ואין לחוש לדבריו כלל בזה. וא"כ נשארה הקושיא מ"ט מכשרי בסתימת פיה והא אינו ראוי לביאת מים. וגם בעצמה עיניה נמי אינו ראוי לביאת מים להעינים ובודאי גם העינים בעינן שיהיה ראוי לביאת מים ואף בעצמה ביותר איכא הרבה ראשונים שמכשרי עינין בש"ך ס"ק נ"א בשם הר"ן והרא"ה. (וגם משיטה זו קשה על עה"ש הא אינו ראוי לב"מ).

ולכן הנכון לע"ד דבר חדש דיש שני מיני חציצות אחר דדבר חוצץ דבוק על הגוף ולא הוי אותו חלק הגוף ראוי כלל שיבא עליו מים כפי מה שתוא עתה. ושני דכיסה בדבר אחר את הגוף כמו אוחז באדם וקפצה ידה וכדומה שהאדם בעצמו אין בו שום חסרון לביאת מים רק שדבר אחר האוחז בגופו אינו מניח שיבואו המים לגופו. ותרוייהו הוה חציצה שעכ"פ חוצצין המים מהגוף אבל הוא רק במקום הגלוי שבעינן ביאת מים ממש. דבביה"ס שאין צריך לביאת מים אלא שיהא ראוי לביאת מים אין לפסול רק חציצה דמין הראשון שדבוק שם דבר חוצץ שמצד זה לא הוי מקום ההוא ראוי כלל לביאת מים עתה אבל מין הב' דאין שם דבר חוצץ רק דאדם אוחז שם ומחמת זה אין המים יכולין לבא שם ובעצם הגוף אין שום חסרון נחשב ראוי לביאת מים וכשר ראף שהאוחז אין מניח המים לבא שם אינו כלום דהא אין צריך שיבואו ולכן רשאי שלא להניח את המים ליכנס לשם. דדבר אחר המכסה אינו שייך שיחשיב את המקום שאינו ראוי לביאת מים כיון דלא נשתנה הגוף בזה דאינו דבוק ואינו שייך לו. ולכן כשרה חציצה כזו

דכן יותר משמע לשון ביה דהוא לשון זכר ולכן אף בביה"ס תלינן לחומרא בנמצא אף בנתעסקה ורק בלא נמצא מודה להקל מטעם ראשון שבארתי.

הפוסל, שמעשה השחיטה נקרא רק עצם השחיטה בחמש הלכותיה שאם לא עשה כן לא עשה מעשה השחיטה כראוי אבל סכין פגום סובר דהוא דין אחר

ענף ג

והנה לפי"ז יש טעם גדול לומר דבביה"ס לא צריך בדיקה לעכובא אף אחר הטבילה, משום דודאי רוב בנ"א אין עליהם דבר החוצץ לטבילה אף מדרבנן וכ"ש החוצץ מדאורייתא שהוא רק ברובו המקפיד וזה שבעי עי"ן הגוף אף מדאורייתא כראיתא בטור בשם הרמב"ן ובמפרשי הש"ע והוא מגמ' ב"ק דף פ"ב הוא משום דכיון שהוא בחזקת טומאה חוששין גם למעוט המרע הטבילה וצריך לידע בברור שטבל כד"ן. וא"כ הוא רק בגלוי שבעי ביאת מים שספק החציצה הוא ריעותא בהטבילה ויש כאן חזקת טמא ומעכב העיון אבל בביה"ס שלא בעי ביאת מים ואין החציצה שם מרע את הרי טבל לפניך ואיתרע חזקת הטומאה כדבארתי אין מעכב שוב עיון כלל דכיון שליכא חזקת טומאה אין לחוש למעוט. ואולי אין כלל חיוב עיון מדאורייתא בביה"ס כיון שהחזקת טומאה יותרע בברור בהטבילה ובידו לטבול נמצא שלגבי זה ליכא כלל חזקת טומאה ולא בעי עיון בביה"ס לא קודם ולא אחר הטבילה. ואולי גם מדרבנן ליכא חיוב עיון מדינא. ועיין בסד"ט סי' קצ"ט ס"ק כ"ה שרוצה לומר כן להראב"ד שלא בעי עיון בביה"ס שלא בעי כיאת מים ממש ודקדק כן מלשון הגמ' דאמר רבא לעולם ילמד אדם בתוך ביתו שתהא אשה מדיחה בית קמטיה במים, שהוא רק בדרך עצה טובה ולא בדרך חיוב עי"ש. אבל אין בדבריו טעם מ"ש ביה"ס משאר הגוף דטעמו שכתב בס"י קצ"ח ס"ק ג' שכיון שהקלה תורה דלא בעי ביאת מים הקלו חכמים גם בגזירותיהם כיון דביה"ס הוא רק מעוט המקפיד, אינו טעם לענין עיון רגם מה"ת תצטרך עיון ככלל הגוף שהוא לענין להצטרף לרוב דגם עיון כל הגוף מדאורייתא הוא רק למעט החציצה מרוב הגוף ועיון זה שייך גם בביה"ס, ויהיה שייך טעמו רק על דרבנן כשכל הגוף נקי שביה"ס הוא רק מעוט שלכן יקילו בביה"ס אבל בראורייתא אין שייך לחלק כיון שעכ"פ חוצץ שם ולא הקלה תורה בזה יש להצריך עיון בכה"ג שצריך בגוף. ואין מובן כלל מש"כ הסד"ט שאני ביה"ס כיון שא"צ לביאת מים מה"ת א"צ נמי לעיון מה"ת אף לשיטתו. אבל עכ"פ הרוחתי שרוצה גם הסד"ט לומר כן לדינא ולמה שבארתי הוא בטעם נכון וכהלשון שכתב ממש כיון שא"צ לביאת מים א"צ נמי לעיון מה"ת. ואף שהסד"ט לא נחית לזה ורק כדברי נבואה גורקה מפיו ומקולמסו בלא כוונת טעם אבל עכ"פ למה שבארתי דבריו נכונים ובלשון מדויק מאד. וא"כ מתורץ קושית רעק"א אף אם נימא שזה שלא נמצא שם דבר חוצץ ממין אחר אלא ממין שנתעסקה

לא הוי כבדיקה דהא לא בעי בדיקה בביה"ס לעכובא ואולי אף לא לכתחלה מדינא. ונתבאר לפי"ז טעם נכון במה שהקלו בביה"ס בין לשיטת הטור וש"ע ובין לשיטת הרוקח.

ולמה שבארתי ניהא מה שמעות בפיה תנן בפ"ח ממקואות מ"ה דאינו חוצץ אף שיש מעות בבדים שהמים לא היו מגביהין אותם אף אם היו נכנסים שם, אף שעל הגוף היה חוצץ בכה"ג כמו אוחז באדם, משום דבפניה שהוא ביה"ס אינם חוצצים כיון שאין המעות דבוקים ומסובכים רק מונחים בעלמא. והוה החרוש דמתניתין גם למה שטהורה מטומאתה ולא קשה קושית הב"י בס"י קצ"ח שהוא דבר פשוט שהרי המעות אינם מהודקים במקום הנחתן ותיירץ בדוחק שרק סיפא איצטריכא ליה דטמאה ע"ג רוקח ומה"ט השמיט דין זה בש"ע דלפי"ז יש חדוש גם בדישא. ובאמת תמות רברי הב"י הא ודאי דבר כבוד המונח על גופו של אדם חוצץ כראיתא בחגיגה דף כ"ב לענין כלים וה"ה לאדם וא"כ אדרבה הי"ל להקשות מ"ט אינם חוצצים בפיה. אלא ודאי שזהו חרוש שאין חוצצין בפיה אף שהם כבדים מטעם שבארתי. ולכן ניהא מה שהטור כתב דין זה משום דהוא חדוש במעות כבדים.

גם יש לתרץ דאיית ר"ת בתוס' נדה דף ס"ו דגרסינן וה"מ לטהרות מזה דמצינו דהחמירו לטהרות מלבעלה בביה"ס דלעיל אמר שלא בעי ביאת מים ובפ"ט דמקואות מ"ב חשיב ביה"ס שבאשה שחוצץ אלמא שבעי ביאת מים משום דבפ"ט דמקואות איירי לטהרות שחמיר שתמוה מאד כדהקשה הב"י סי' קצ"ח על הסמ"ג שהביא דברי ר"ת הא ביה"ס בעינן שיהיה ראוי לביאת מים כדאמר שם בנדה ואם יש דבר חוצץ בביה"ס תרי אינו ראוי לביאת מים וחוצץ נמי לבעלה וכן הקשה גם בתוספי פי' הרא"ש. ומה שתירץ בסד"ט סי' קצ"ח ס"ק כ"ג בשם מהרש"ל בבאורו לסמ"ג דמפרשים רביה"ס עצמו חוצץ כ"ז שלא נפתחו דלתות ביה"ס כדי שיבואו המים לחלל פיהם עי"ש. איברא שמצאתי פירוש כזה בס' האשכול בשם יש מי שאומר והנחל אשכול כתב שהוא דעת ר"ת שהוא כמהרש"ל אבל הסמ"ג הא בפירוש פי' כהרמב"ם בעשין רמ"ח מפני הויעה וא"כ מאי מקשה הסמ"ג. ואולי מחמת זה ניהא מה שלא הקשה הב"י על התוס' דק על הסמ"ג משום שעל התוס' יש לתרץ כמהרש"ל ועל הסמ"ג א"א לתרץ ופלא על מהרש"ל שתירץ כן בבאורו לסמ"ג ולא ראה שהסמ"ג לא מפרש כן אלא כהרמב"ם. וגם על ר"ת דוחק לומר שיפרש פירוש טעות כזה ועוד להקשות קושיא.

ראוי לביאת מים ממש אלא ודאי שאין ראייה מזה שלא מפליג דנקט רק לחלק בין איש לאשה ואיירי דק בדבר הרגיל לחצוץ בביה"ס דהוא אבק הנדבק בהזיעה שבאיש אינו חוצץ ובאשה חוצץ. וגם יכלו להקשות עוד יותר שאף כשמעתין לא ניחא באיש אם נימא שבכל אופן איירי דהא איכא איספולנית ומלוגמא ורטיה שעל ביה"ס שחוצצין כראיתא בסי' קצ"ח סעי' מ"ג שוראי חוצצין אף באיש דגם הוא מקפיד שלא ישארו שם וכן משמע מרמב"ם פ"ב ממקואות ה"ט שלא הזכיר אשה דוקא. ומ"מ לא מפליג מתני' באיש שיש שלפעמים חוצץ אלמא דקאי רק על חציצה המצוי בביה"ס. אך אולי מחמת שיש בזה פלוגתא בתוספתא סוף מקואות הובא בר"ש שם שר"י בר' יהודה סובר שאינו חוצץ לא הקשו מזה משום שאפשר שמתני' סובר כד' יהודה. ואף שבכ"מ משמע שטעם ד"י בר' יהודה הוא משום דאינו סובר דביה"ס בעי ראוי לביאת מים וא"כ מתני' דסובר דבעי שיהיה ראוי לביאת מים שהרי חוצץ ביה"ס דאשה א"א לאוקמי כר"י בר' יהודה. אבל אפשר שהוא מטעם אחר שלא גזרו ברטיה בביה"ס שהוא רק מעוטו המקפיד וכמו שמצינו קולא ברטיה לענין נטילת ידים באו"ח סי' קס"ב ולכן הקשו התוס' שלכה"פ היינו כשמעתין. וזהו מה שדחו התוס' הוכחת ר"ת. אבל אין לדחות בדבר שנשוי לר"ת ולסמ"ג כטועים וסותרים דברי עצמן וגם להתוס' על מה שהוצרכו לדחותו בדבר אחר אבל

למה שבארתי א"ש הוכחתו ודחיתתו.

זהו הנכון לע"ד בענין זה ויש להורות להתיר למעשה במקום עיגון כזה שהרבה הקלו חכמים לתקנתם שאם אפשר לה מוך בלא «וועזעלין» תשים מוך יבש באונה בעומק קצת שהוי ביה"ס במפורש בפ' הרמב"ם והרא"ש ספ"ח דמקואות והוא ממתני' דפ"ו דנגעים מ"ח. דעל מוך יבש הא יש ראייה ממשגה מפורשת דשבת שאין לפקפק בה. ואם יראה במוך יבש תוכל לטבול המוך גם ב«וועזעלין» כי לפי הטעם שבארתי והוכחתי מכמה דברים קשים שנתיישבו בזה אין בין מוך יבש לטבול ב«וועזעלין». וגם ראייה מירושלמי שבת פ' במה אשה ה"ה שמפורש עובדא שגם במוך טבול בשמן מותר לצאת וא"כ מפורש שגם במוך טבול בשמן אינו חוצץ וכ"כ הוא ממש טבול ב«וועזעלין» ואף שהפוסקים לא הזכירו זה לא יפלגו על הירושלמי דק שלא ראו בזה דבר חדוש. אך בודאי צריכה לנקות ככל האפשר מצואת האזן דזה ודאי חוצץ אם הוא באופן שמקפדת ואח"כ תשים המוך ותטבול.

משה פיינשטיין

אבל למה שבארתי ניחא דמחמת שתנן ביה"ס מפרשי שקאי על בית הסתרים גופיה ולא רק על קלקי דלעיל מזה שהוא בהשערות שהם בגלוי מדלא נקיט בית הערוה כדמצינו לישנא כזה בנויר דף ג"ח שקאי על השערות שבאותו מקום. ובשלמא להר"ש ספ"ח שסובר בפ"י ב' דאף של שאר ביה"ס חוצץ באשה נשואה יש לפרש דקאי ביה"ס שבאשה נמי על קלקי דלעיל מזה ונקט ביה"ס כרי לכלול גם שער בית השחי וכן כתב בהחלט בפ"ט מ"ג דבית השחי הוא בכלל ביה"ס ועיין בסד"ט שהביא שגם הרשב"א סובר כן. אבל להטור וש"ע דסברי בסי' קצ"ח סעי' ו' דבית השחי אינו חוצץ גם באשה ורק ביה"ס דאותו מקום חוצץ. ואם איירי בשערות דאותו מקום משום דקאי אקילקי יקשה מ"ט נקט ביה"ס ולא בית הערוה כדמצינו בנויר וגם כדי שלא למיטעי. ולכן מפרשי ד"ת והסמ"ג שקאי על ביה"ס ממש ואשמועינן דחוצץ גם בביה"ס כל החציצות שיש שם כמו בכל הגוף. וכיון שקאי גם על שאר חציצות ולא מפליג ביניהם דבביה"ס בעינן דוקא חציצה הרבוקה וסבוכה ולא המונחת בלבד ש"מ שחוצץ בכל אופן כמו בכל הגוף וא"כ בעי ביאת מים או לכה"פ ראוי לביאת מים ממש שלא ימנעם גם דבר אחר וא"כ הוא דלא כמתני' דסוף פ"ח דמייתי לעיל מזה בנדה שם דתנן דא"צ שיבואו בהם מים וקאי על הא דתנן התם לעיל מזה האוחז באדם. שבביה"ס אינו חוצץ האוחז שם. ולכן מוכיח מזה דלטהרות חמיר וקאי בפ"ט לטהרות. ואף שבל חציצות דפ"ט איירי גם לבעלה כמפורש בדברי ר"ת מ"מ הא דביה"ס דאשה איירי לטהרות כיון שאינה אוקימתא על עצם הדין דק דמה שלא מפליג בין החציצות הוא משום דאיכא לפעמים דחוצץ בכל אופן כגון לטהרות. ומה שלבעלה אינו חוצץ באינו דבוק סמך על סוף פ"ח ולכן לא הוי כמוקים בתרי גוני. אך עכ"ז נראה להתוס' דוחק דעכ"פ נמצא רחד משנה איירי בתרי גוני אף שהוא מחמת שלא רצה לעשות חלוקים משום שיש לדבר שחוצץ בכל אופן ובמו כן בלפלוף שבעין להיפוך מ"מ מחשבי כתרי גוני. וגם דחו ראיתו עוד יותר דאם נימא כר"ת דמחמת שלא חילק ושנה סתם הוא כמפורש שחוצץ בכל אופן החוצץ בגוף א"כ מה שתנן אח"כ ביה"ס באיש אינו חוצץ איירי נמי בכל אופן והא חציצה דאוחז בביה"ס שלו אם הוא חוצץ באשה יש לחצוץ גם באיש דבזה קפיד נמי איש שאי אפשר להשאיר שם אלא ודאי שחציצה כזו אינו חוצץ בביה"ס אף לטהרות דטבילת איש הוא לטהרות. וזהו שכתבו והיינו כשמעתין שמשם מובח דלא בעי